

จิตใต้สำนึก

งานเขียนของผมยึดโยงอยู่กับเรื่องอิโรติกและความหมายในการดำรงอยู่ของชีวิตมนุษย์ กว่าแปดเรื่องที่ผมเขียนขึ้นในทำนองดังกล่าว ไม่มีหน้านิตยสารใดยอมรับให้เรื่องสั้นทำนองนี้ปรากฏตัวเพื่อทำหน้าที่สื่อสารเรื่องราวของมัน ผมปรับเปลี่ยนแนวทางตามที่บรรณาธิการให้คำแนะนำ ชื่อของผมก็ได้ปรากฏขึ้นในหน้านิตยสารผู้หญิงฉบับหนึ่งราวปี 52 และอีกครั้งในปี 55 ทว่าแปดเรื่องที่ผมระเบิดมันออกจากความอึดอัดอันยังคงนอนนิ่งอยู่ในโพลเดอร์แลปที่ออฟบิโตะทำงาน คำถามที่เกิดขึ้นคือมันดีไม่พอหรือด้อยคุณค่าเช่นนั้นหรือ ผมไม่สามารถตอบคำถามที่เกิดขึ้นได้ด้วยตัวเอง รบกวนท่านผู้อ่านทุกท่านตอบคำถามนั้นเพื่อสร้างความกระจ่างให้ผมด้วยนะครับ

ด้วยความขอบคุณ

วิชา วรรณรัตน์

ปาร์ตี้

ผมกำลังก้าวเดิน..... ก้าวเดินท่ามกลางผู้คนที่สวมหน้ากาก

หน้ากากอันหลากสีสันและหลายความงาม เช่นเดียวกับผมที่ซ่อนใบหน้าแท้จริงหลังหน้ากากที่แสดงสีหน้าเรียบเฉย

ผมถูกรับเชิญมา ด้วยเงื่อนไขของสังคมบนบริบทในความเป็นเพื่อน ปาร์ตี้แฟนซีสุดสัปดาห์ถูกจัดขึ้นเดือนละสองครั้ง ขึ้นอยู่กับคอนเซ็ปของงานนั้น ๆ

ผมห่างหายและเหินห่างจากมิตรภาพในความหมายของ “เพื่อน” เน้นนานเต็มที นานเท่ากับอาทิตยขึ้นและลาลับกับขอบฟ้า หกสิบทิวาจนถึงหกสิบราตรี

การมาครั้งนี้จึงไม่ใช่เหตุผลอื่นใด นอกจากการขอร้องแกมบังคับ จากใครนะหรือ.....
หึ.....

คงไม่ต้องบอกว่าผมเต็มใจหรือไม่.....

ไม่! บางครั้งผมก็เบื่อจนกระทั่งล่องเลยเป็นหน่วยเชิง

มิใช่ขวดเหล้า มิใช่ผู้หญิง มิใช่กิเลสอันเฝ้าวนเหล่านั้

ผมยังเป็นสัตว์เพศผู้ที่มากด้วยความใคร่

หากแต่เป็นความจอมปลอมที่เฝ้าด้วยคามริษยา หลอกลวง และเห็นแก่ตัว ความเป็นเพื่อนในความหมายที่หลายคนในปาร์ตี้นี้พูดตรงกันว่ายิ่งใหญ่และส่งผลกระทบใหญ่ยิ่งในการดำรงอยู่

ท่ามกลางแสงสี สุรา นารีที่สวมบิกินีเผยให้เห็นส่วนโค้งเว้ากลมกลิ้ง หากแต่ใส่หน้ากากปิดบังหน้าตา ท่ามกลางสรรพสำเนียงปะปนไปด้วยคลื่นเสียงแห่งการยินยอมสรรเสริญ บ้างเสียดเย้ยด้วยคำพูดเหน็บแนมสวดยหู่ หลายต่อหลายสำเนียงหวัระถากถางหากแต่บางเบาในความเจ็บปวด

เพราะเสียงสบตตอบโต้ หลายคลื่นเสียงดำรงอยู่บนมิติรูปภาพ หลากคลื่นเสียงถูกปิดบังความหมายด้วย รอยยิ้ม เสียงหัวเราะ กอดคอ ตบหลังตบไหล่ และเราะคะที่ดำรงอยู่ร่วมกัน

ผมเหนื่อยจนกลายเป็นความเบื่อหน่าย.....

หากแต่ปาร์ตี้น้ำกากทำให้ไม่รู้สึกแยจนเกินไป ผมไม่ต้องบ่นหน้า ไม่จำเป็นต้องระบายยิ้ม และไม่เห็นสายตาคู่กรุ่นด้วยความริษยาเห็นแก่ตัว

ผมยังคงดำรงอยู่ เวียนว่ายอยู่ในบริบทที่ฉาบทาด้วยมิติรูปภาพ ด้วยหน้าที่ ด้วยธุรกิจ ด้วยเส้นสายที่ทอดกระจายคล้ายใยแมงมุม มันคือกำดักที่รูปร่างสวยงามและส่งกลิ่นเฝ้ายวน หากแต่ทุกคนเต็มใจวิ่งเข้าชนด้วยรอยยิ้ม มันดำเนินไปโดยที่มีต้องเฝ้าคำถามหรือหาความหมาย

เสียงหัวเราะยังคงดังก้องปะปนกับแซกโซโฟนที่ควรอยู่ทำงานของยั่วอารมณ์ในจังหวะเฝ้ายวน ดวงตาและสัมผัสบุญของผมหำล้างพราวพราย เกลียวควันหอมของซีกการควิบาและไวโอลินเลือดค้อย ๆ ชำแรกลำคองไปแผ่ซ่านในเส้นเลือด

สรรพเสียงกำลังหลอมรวม จนผมจับใจความไม่ได้ ไม่ว่าจะป็นเสียงหัวเราะเสียดเย้ยถากถาง หรือการรัวเลียยกยอสรรเสริญ การร่วมลงทุนระหว่างเจ้าของสินค้ากับเอเจนซี่โฆษณา หรือว่า ดาราเกรดบีที่กำลังคลอเคลียบดเบียดเนียนนมกับเจ้าของสินค้า

ผมกระชับหน้ากากให้แน่น เดินเข้าไปหาหญิงสาวใต้หน้ากานางแมงที่เต็มไปด้วยหยดน้ำเกาะพรราวตั้งแต่ปลายผมได้เลื่อนหยดลงที่เนินนมกลมกลิ้ง

ผมขมวดกำก้อนผมพรราวน้ำให้ใบหน้าเธอเขิดขึ้น บดริมฝีปากแลกรสจุกบรูนแรง เธอใช้ปลายนิ้วกระชับหน้าผมเข้าหา ใช้มืออีกข้างดันหน้ากากขึ้น

เธอรู้ว่าผมเป็นใคร และผมจำเส้นโค้งจากเนินสะโพกจนถึงกลมกลิ้งของอกอวบอิมันนั้นได้ดี

หน้ากากกลับลงมาอยู่ในตำแหน่งเดิม ผมยินดีที่จะใส่มัน.....

สรรพลำเนียงเจียบหายและกอดตัวขึ้นอีกครั้ง ทุกสายตาล้วนเพ่งมองและจับจ้อง เสียงตะโกนเชียร์ดังก้องกังวาน

ผมดันตัวเธอกลับลงไปใต้น้ำ และก้าวตามลงไป

หน้าหนังสือของผมยังขาดโฆษณาอีกสองตัว และหนึ่งในนั้นกำลังตะโกนอย่างสะใจ ผมเอื้อมมือลงไป ปลอดภัยบิกินี่ชิ้นล่าง

“พี่ต้องให้หนูลงหน้ากลางนะคะ” เสียงออดอ้อนของเธอลอยขึ้นมาปนกับเสียงครางกระเส่า

“พี่อย่าลืมนะ”

“คุณอย่าลืมนี่ตกลงกับผมแล้วกัน” เจ้าของสินค้าพยักหน้าและบู้ยิบแรงไว้ผม

สรรพเสียงหลอมจนเป็นก้อนรวมแห่งความเงิบและเว้งดำ หากแต่เป็นความเงิบดำที่เต็มไปด้วยเสียงแหบพร่าจากก้นทะเลนรก

นรกของสัตว์เพศผู้ที่กระหายในความชั่วร้ายนานา นรกที่หลายคนเรียกว่าสวรรค์

น้ำกระเพื่อมเป็นจังหวะเดียวกับเนินอกอวบอ้อมของเธอสั่นไหว

เสียงครางกระเส่ายิ่งทบทวีความกระชั้นถี่ซ้ำแรกความเงิบบังจนแตกกระจาย ผมกระซอกหน้ากากของเธอออก ในจังหวะที่น้ำเพิ่มการกระเพื่อมไหว

ภายใต้หน้ากากปรากฏใบหน้าที่เศร้าสร้อยปนเจ็บปวดและเสียวซ่า ในเสียงวิณาที่ที่ทุกอย่างมลายหาย รอยยิ้มผุดพรายขึ้นมาบนใบหน้าเราสอง

“มึงกำลังทำอะไรอยู่” เสียงแหบพร่าจากซาดานกระซิบถามที่ข้างหู

ผมกำลังตื่นรนในโคลนตมที่ตัวเองกระโดดลงไปด้วยรอยยิ้ม.....

.....

หากแต่เป็นยิ้มแห่งการเหยียดหยัน

บันทึกจากความตาย

ผมไม่ชอบหน้ามัน.....

ไม่ชอบตั้งแต่หน้าที่แรกที่สายตาชนกับผมสีเหลืองที่เหมือนซี รวมไปถึง แวนสีเหลี่ยม กรอบดำ ห่วงอันแข็งที่ห้อยถ่วงน้ำหนักที่ดึงหู ยิ่งทำทีไร ๗ แต่ดันมันใจเกินขอบเขตใน องศาของความบ้ามัน ทำให้ผมเกิดอาการหมั่นไส้เพิ่มขึ้นทบทวี วิธีการพูดจาดลัดจน อากัปกริยานั่งเดิน ดูมันจะมันนอกมันใจในความเป็นตัวเองเสียเหลือเกิน

ไอ้สิ่งที่มันสารอกออกมาทั้งหลายแหล่ แม่่ง! โชว์ความโง่และกะลาอันเบ้อเร่อที่ครอบ กบาลอยู่นั่นเอง

มันเอาความมันนอกมันใจมาจากไหนกันวะ!

ผมฟังบทสนทนายืดยาวที่หลังไหลออกมาบนพื้นฐานที่มันคิดว่าวิจิตรพิศดารและมากล้น ด้วยปัญญาอยู่นาน สองนาน และสามนาน จนเนิ่นนานเต็มที

แหะ! ให้ตายเถอะผมอยากจะอ้วก มันโตขึ้นมาได้อย่างไร น่าจะตายคาเท้าใครสัก คนตั้งแต่อย่างวัยรุ่น

นั่น! ดูสายตาที่นกระหายที่มันใช้โลมเลียโนมเนื้อของผู้หญิงคนนั้นสิ มิได้ผิดเพี้ยนไป จากดวงตาของหมาจิ้งจอกที่จ้องจะล่าเหยื่อทีเดียว

แม่่ง! โคตรน่ารังเกียจ มันไปเอาบุคลิกท่าทางอากัปกริยาแบบนี้มาจากไหนกัน ก้อน ประสพการณ์ก็ก้อนต่อก้อนที่หลอมรวมเป็นบุคลิกแบบนี้

เอาอีกแล้ว มันกำลังหนีตาผ่านแว่นกรอบดำด้วยท่าที่เหยียดหยัน บวกกับคำพูดที่พร้อมจะตะบันให้ผู้ฟังหงายหลังตกเก้าอี้แห่งตัวตน

เฮ้ย! มึงเห็นผู้หญิงโตะข้าง ๆ คนนั้นมั๊ย เธอจะสลักควันบุหรือตายอยู่แล้ว จิตสำนึกนะ จิตสำนึก

โอ๊ย..... ผมเริ่มจะทนไม่ไหว

“พอได้หรือยังครับ”

คู่สนทนาของผมสายหน้าเนิบช้าด้วยแววตาเยือกเย็น หากแต่เขากดปุ่มเครื่องอะไรสักอย่างบนฝ่ามือซึ่งหน้าตาละม้ายกับรีโมทคอนโทรลแทนคำตอบ

พลัน!

ดนตรีสังเคราะห์ปะทะเข้ามาที่ประสาทรับเสียง แสงเลเซอร์ทอเส้นสร้างความสว่างวิบวับท่ามกลางความมืดดำของผ้าที่เหน็บที่ ผมเห็นไอ้ผมสีชี้กลางเลือนอยู่ในความมืดนั้น

มันกำลังพ่นคำหวาน หลอกล่อจะให้ยาฟรีแต่ต้องไปเล่นกับพีที่ปาร์ตี้ส่วนตัว เฮ้ย! ผู้หญิงคนนั้นอายุจะเป็นลูกมึงได้เลยนะ

คู่สนทนาของผมย่ำน้ำหนักนิ้วลงไปที่เดิมอีกครา

บรรยากาศ และสถานการณ์มิได้ผิดเพี้ยนไปจากเดิมสัก ที่นี่คงจะเป็นปาร์ตี้ส่วนตัวอย่างที่มันว่า

มืออันหยาบกร้านของมันกำลังตะปบกำ ขยำเนินสะโพกที่บิดเร้า ตามจังหวะรุกเร้าของดนตรีสังเคราะห์

ยัง ยังไม่พอ มิใช่แค่มือ ปากของมันอีกเล่า ที่เฝ้าใช้ชุกดูดดื่มราคะจากเรือนร่างสล้างสาว มันทำให้ผมพะอืดพะอมก็ตรงที่ มีอีกสองคู่กำลังกระซอกเสื่อผ้า หาความสำราญในรสควาแห่งกามรมณ์อย่างเมามัน และนั่น! พวกมันแลกคู่ จูโจมสลับริบกันให้ว่าเล่น ไร้สิ่งใดป้องกันเพื่อจะขวางกั้นอสุจิ

“พอเถอะ พอเถอะครับ ผมจะอ้วกอยู่แล้ว”

พลัน!

ทุกอย่างสว่างจ้า.....

“เป็นไง ดูต่ออีกมัย นี่แค่เริ่มต้นเอง” เสียงทุ้มลึกกังวานก้อง

“ผม.....” เหงือกภาพพริ้งพรูออกมาตามรูขุมขน ผมรู้สึกพะอืดพะอมจนอยากจะ
คายของในกระเพาะ

“ผมเสียใจ”

“คุณเสียใจเรื่องอะไร”

“ผมไม่รู้”

“ไม่มีประโยชน์อะไรที่คุณจะมานั่งเสียใจ”

“แล้วผมต้องทำยังไง”

“ไม่มีสิ่งใดที่คุณจะต้องทำอีกต่อไป เวลาของคุณได้หยุดลงอย่างสมบูรณ์แล้ว”

เหงือกพียงไหลรินมากขึ้นทบทวี ผมยังมีเรื่องที่ต้องทำอีกมากมาย

“ผมน่าจะมีโอกาสแก้ตัว ในชีวิตของมนุษย์ ความสนุกสนานอดนั้นล้วนข้องแวะอยู่กับกิ
เลสแทบทั้งสิ้น แล้วท่านจะให้ผมทำยังไง”

“สิทธิ์ตะบุตรของเราได้ชี้ทางสว่างให้พวกคุณไว้ดีแล้ว ช้ำยังมีมนุษย์อีกหลายต่อหลาย
คนที่เป็นตัวแทนของเรา เพื่อบอกเล่าถึงวิถีทางแห่งความถูกต้อง”

“แต่นั้นมันยากเกินไป มนุษย์เรายังให้โอกาสกับฆาตกรชั่วช้าไปสำนึกผิดและบำเพ็ญ
ประโยชน์ในคุก”

“นั่นเพียงข้อแก้ตัว!” เสียงนั้นกัมปนาทก้องจนสะเทือนลั่นไปถึงปลายเท้า

“ผมขอโอกาส ให้โอกาสผมได้แก้ตัวเถอะครับ” น้ำเสียงสั่นเครืออู้อี้ทำให้ผมสมเพช
ตัวเอง

หากแต่ผมพิมพ์อยู่อย่างนั้นซ้ำแล้ว เหมือนเด็กโง่เขลาที่จะเอาสิ่งที่ตัวเองอยากได้

มันไม่ยุติธรรม ที่คนเราไร้โอกาสแก้ตัวในความผิดพลาดที่ผ่านมา ไม่ยุติธรรมเลยจริงๆ ผมเป็นแค่มนุษย์ธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ที่หาความสุขและดำรงชีวิตด้วยความเชื่อมั่นในวิถีคิด และก่อนประสบการณ์ส่วนตัว ผมรักตัวกลัวตายไม่ต่างจากสัตว์โลกชนิดอื่น ในช่วงอายุสี่สิบ ผมยังไม่น่าจะตาย ความรู้ความสามารถของผมยังจำเป็นและสร้างคุณประโยชน์ให้โลกใบนี้ได้ อีกมากมาย

ไม่..... กุ้ยยังไม่อยากตาย

ผมกู่ก้องสุดเสียงเต็มความสามารถในห้วงความคิด

“ให้โอกาสเถอะครับ จะให้ผมทำยังไงก็ได้” ผมละล่าละลัก

“ช่วงชีวิตหนึ่งสั้นนักสำหรับการแก้ตัว” เสียงนั้นเย็นเฉียบและราบเฉยหากแต่กังวานลึกอยู่ในขณะจิต

จนถึงนาทีนี้.....

นั่นเพียงฝันหรือมันเกิดขึ้นจริง

ผมไม่แน่ใจ หากแต่สิ่งที่ผมแน่ใจที่สุดคือร่างกายของผมค่อยๆ ชุบผอมและอ่อนแอลงทุกที แม้แต่มือที่กำลังกดคีย์บอร์ดอยู่ตอนนี้ก็เริ่มสั่นเทาขึ้นเรื่อยๆ ร่างกายของผมเริ่มเฝ้าครวญตั้งกับว่ามันกำลังใช้มิติที่แบ่งให้ผมเจ็บปวดทรมานกับการกระทำที่ผ่านๆ มา

หากจะตาย..... ก็คงไม่มีสิ่งที่ต้องหวาดกลัว เพียงแต่บันทึกชิ้นนี้ได้ส่งออกไปตามเว็บไซต์ต่างๆ หรือสำนักพิมพ์ที่ไหนสักที่

หากจะตาย..... ก็คงไม่ใช่เร็วๆ นี้ผมยังมีเวลาอีกมาก ถ้าไม่มีสำนักพิมพ์ไหนยอมตีพิมพ์เรื่องของผม ผมนี่แหละจะเป็นคนทุ่มกำลังเงินและกำลังกายทั้งหมดที่มี ตีพิมพ์และนำไปแจกจ่ายเอง อย่างน้อยโรคมะเร็งก็ยังมีเวลาเหลือพอให้ผมได้นำสิ่งที่ผมเห็นและได้เรียนรู้เกี่ยวกับกรรมและความตายไปบอกพวกคุณ ผมถือเป็นการไถ่บาปและชำระล้างคราบสกปรกที่ติด

แน่นอยู่กับร่างกายและจิตใจให้หลุดออกไปบ้างไม่มากก็น้อย เพื่อที่ผมจะกลับไปยังที่ๆแสงสว่าง
จ้านั้นโดยที่ไม่ต้องคร่ำครวญขอโอกาสใด ๆ หรือรู้สึกสมเพชตัวเองอีก
